

(Фолксскрант, 16. 2. 2011)

Хаотичан заплет, неприродан дијалог, пренапети и дрвенасти глумци: практично све сцене одишу неспособношћу. Резултат режисерског дебија Анђелине Џоли у филму “У земљи крви и меда”, на скали од 1-5 “звезда”, је јединица (кец)

У ЗЕМЉИ КРВИ И МЕДА

Режија: Анђелина Џоли

Глумци: Зана Марјановић, Горан Костић, Раде Шербеџија

ОНА: „Па, зар смо толико одвратни да треба да будемо истребљени?“

ОН: „Тја, радије убијам људе са којима раније нисам ишао у школу.“

Ниједна немогућа љубав није иста као друге. Лако је било Ромеу и Јулији у поређењу са ликовима у режисерском дебију Анђелине Џоли “У земљи крви и меда”. У једном тренутку Србин Данијел (Горан Костић) и босанска муслиманка Ајла (Зана Марјановић)

Пише: Бор Бекман
четвртак, 16 фебруар 2012 13:12

просто лебде играјући загрљени у плесној дворани – у следећем експлозија гранате окончава срећу и нађу се окружени мртвима и рањенима.

Налазимо се у Босни почетком деведесетих година. Њих двоје се поново сусрећу када је већ започело етничко чишћење. Она као логорашица, он као официр групе српских војника који новодоведеним логорашицама утвљују правила понашања тако што их јавно силују. Данијел није ништа мање суров од својих потчињених, али ипак осећа неку унутрашњу нелагоду код убијања, мада – ако ни због чега другог, а оно због тога што осећа за Ајлу, није он тај који врши убиства. За то време, Ајла све страхоте покорно прихвата, и упркос свему, наставља да га воли.

Неспособност

Нека напета драма може да доведе до таквих ситуација, али практично свака сцена Анђелининог филма одише њеном неспособношћу. Заплет је хаотичан и препун невероватно нестварних обрта – ипак, највећа мана је ту онај неприродни дијалог, који непрекидно и још више подвлачи ионако претерано наглашену представу ратних дилема. Анђелина Џоли ни као сценариста (јер, она је сценарио сама написала), ни као режисер, не поседује способност да удахне живот ликовима “од крви и меса”.

Просто боду очи и болно су непријатне оне сцене када се Анђелина упиње да правом поплавом јаког бочног осветљавања сугерише постојање дубоких емоција између Данијела и Ајле: видимо само двоје пренапетих и дрвенастих глумаца који се из све снаге упињу да се кобајаги покажу.

Плашећи се да јој публика ипак неће довољно јасно увидети како је то ужасно било тамо на Балкану, Џоли пренатрпава сцене (ионако упадљиво једнострано осветљених) ратних ужаса: просто је видиш како седи за својим писаћим столом код писања свог сценарија, окружена гомилом извештаја УН, и мисли: „Да додам још једно силовање, е - па, тако је то тамо и било? Овде ћу додати сцену једног снајпера код моста, а овде још и групу изгладнелих мушкараца иза бодљикаве жице.“

То су сцене које ништа не казују, сцене које се ослањају на шокирајуће дејство које брзо нестане.

Ратни порно

Посебно је речита сцена у којој Ајла одлучује да се током свог усамљеног бекства кроз шуму потпуно непотребно скрива иза једног леша. Једина потреба је била у томе да Анђелина дође до још једне "фино језиве" сцене.

Без обзира на добре намере, то је само један ратни порно.

Превод са холандског: **Василије Клефтакис**